პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

თბილისის სტალინელი

ი. ბ. სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პარტიული კომიტეტის, რექტორატის, კომკავშირის კომიტეტის, ადგილკომისა და პროფკომის ორგანო

Тбилисели Сталинели — орган парткома, ректората, комитета АКСМ, профкома и месткома Тбилисского государственного университета имени И. В. СТАЛИНА

№ 9 (323) | გამოცემის მეცხრე წელი. ოთხშაბათი, 15 მარტი, 1961 წ. | ფასი 2 კაპ.

პარტიული განათლების ქსელში

თანამედროვეობის აქტუალური პრობლემები — სემინარის მუშაობის თემატიკაში

უკვე მესამე წელია, რაც მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტთან მუშაობს დიალექტიკური მატერიალიზმის შემსწავლელი სემინარი, რომლის უცვლელი ხელმძღვანელია პროფ. ლევან გოკიელი.

სემინარის თემატიკაში, რომელიც სასწავლო წლის დასაწყისისათვის დგება, ძირითადი ადგილი უჭირავს მათემატიკის ფილოსოფიურ საკითხებს და თანამედროვეობის აქტუალურ პრობლემებს. თემატიკის აქტუალობამ და მოხსენებათა მაღალმა მეცნიერულმა დონემ მსმენელებში ცხოველი ინტერესი გამოიწვიეს.

დიალექტიკის ერთ-ერთი ძირითადი კანონი რაოდენობის თვისობრიობაში გადასვლის შესახებ მიუთითებს არა მხოლოდ ამ კატეგორიათა შორის არსებულ ღრმა კავშირზე, არამედ იმაზეც, რომ ეს კატეგორიები, როგორც საზოგადოდ დიალექტიკურად დაპირისპირებული ყოველი ორი კატეგორია, თავის სრულ ბუნებასა და არსს მხოლოდ ამ კავშირში ავლენენ. მათემატიკური მეცნიერების განვითარების ყოველ ახალ საფეხურს, ყოველ ახალ ჭეშმარიტებას შეიძლება შევხედოთ, როგორც ამ უნივერსალური კანონის კონკრეტულ გამოვლინებას. ეს გარემოება განსაკუთრებით რელიეფურად ვლინდება მათემატიკური მეცნიერების თანამედროვე მიღწევების შუქზე. იგივე ითქმის დიალექტიკური მატერიალიზმის სხვა კანონების მიმართ.

მათემატიკური ტექნიკის, გამოთვლითი მათემატიკისა და მათემატიკური ლოგიკის ერთგვარი სინთეზი, რაც მანქანური მათემატიკისა და კიბერნეტიკის შექმნით დაგვირგვინდა, აუცილებლობით განაპირობებს სხვადასხვა მეცნიერებათა შეკავშირებას, ერთიმეორეში მათს შეჭრას, ე. ი. საუკუნეების მანძილზე გამეფებული მეტაფიზიკური გათიშულობის საწინააღმდეგო პროცესს, რომელშიც მათემატიკა გადამწყვეტ როლს თამაშობს. თუ წინათ მათემატიკის სარბიელი ძირითადად მხოლოდ ტექნიკა იყო, ახლა იგი ფანტასტიკური სიღრმითა და ზომით შეიჭრა თითქმის ყველა მეცნიერებაში. ეკონომიკა, ლინგვისტიკა, ინფორმაცია, წარმოების მართვა, ფიზიოლოგია, ფსიქოლოგია და, რაც ძირითადია, ლოგიკა, — აი, მათემატიკის ზოგიერთი ახალი სარბიელი.

ამ ფონზე ბუნებრივი და კანონზომიერია, რომ სემინარის თემატიკაში ამ საკითხების ფილოსოფიურ გააზრებას დიალექტიკური მატერიალიზმის პრინციპების საფუძველზე საკმაოდ დიდი ადგილი დაეთმო. ამავე დროს თემატიკური გეგმით ყოველთვის გათვალისწინებულია ზოგადი ფილოსოფიური და იდეოლოგიური საკითხები. ამაზე სემინარის გეგმით გათვალისწინებულ თემათა უბრალო დასახელებაც მეტყველებს. აი, ზოგიერთი მათგანი: მატერიალიზმისა და იდეალიზმის ბრძოლა მათემატიკაში; მათემატიკა და დიალექტიკა; რაოდენობრიობისა და თვისობრიობის დამოკიდებულება მათემატიკაში; სამყაროს უსასრულობის პრობლემა; წინააღმდეგობათა ხასიათის შესახებ სოციალისტურ საზოგადოებაში; დიალექტიკური და ფორმალური ლოგიკის დამოკიდებულების საკითხი და მათემატიკა; არაევკლიდური გეომეტრიის ფილოსოფიური საფუძვლები; მარქსის მათემატიკური ხელნაწერები;

ამჟამად სემინარის მონაწილენი ამუშავებენ კომუნისტური და მუშათა პარტიების 1960 წლის ნოემბრის თათბირის მასალებს. პირველი მოხსენება თემაზე — „კაპიტალიზმიდან სოციალიზმში გადასვლა თანამედროვე ეპოქის ძირითადი შინაარსია", — გააკეთა დოც. გ. აფრიდონიძემ. დასმული საკითხები და მოხსენების ირგვლივ გამართული ხედმიწევნით საქმიანი კამათი იმის მკაფიო მაჩვენებელია, რომ ფაკულტეტის თანამშრომლები, ისე როგორ ყოველი საბჭოთა მოქალაქე, იდეოლოგიური საკითხებისადმი, მიმდინარე პოლიტიკისადმი ცხოველ ინტერესს იჩენენ და საფუძვლიან ცოდნას ამჟღავნებენ.

სემინარი ფაკულტეტის იდეოლოგიურ მუშაობაში მნიშვნელოვანი მოვლენაა. იგი ფაკულტეტის თანამშრომელთა იდეურ-პოლიტიკური და ფილოსოფიური განათლების ერთ-ერთი უტყუარი წყაროა, მონაწილეთა დიდი აქტივობა კი — მისი ცხოველმყოფელობისა და საჭიროების ნათელი მაჩვენებელი.

დოც. **ვ. კოლონია,**
მექანიკა-მათემატიკის ფაკ. პარტიული ბიუროს მდივნის მოადგილე.

სურათზე: დასავლეთ ევროპის ენებისა და ლიტერატურის ფაკულტეტის პირველკურსელი სტუდენტები (მარცხნიდან მარჯვნივ) დოდო გაბუნია და ვიოლეტა სოსანაშვილი რუსული ლიტერატურის კაბინეტში ემზადებიან სემინარისათვის.

19 მარტი ხელისუფლების ადგილობრივი ორგანოების არჩევნების დღეა.

ყველანი არჩევნებზე!

* * * * * *

ჩვენი საარჩევნო უბნის აგიტპუნქტში

საზეიმოდ არის მორთული სახელმწიფო უნივერსიტეტში მოთავსებული აგიტპუნქტი, რომელიც მე-17 საარჩევნო უბანს ემსახურება.

აგიტპუნქტში შესვლისთანავე თვალში მოგვხვდა ლამაზად გაფორმებული ოთახი, რომელსაც ამშვენებს წითელი პლაკატები, ფოტო-ვიტრინა, საგულდაგულოდ გამოშვებული კედლის გაზეთის „ამომრჩეველთა ხმის" ორი ნომერი, და ა. შ.

კარგად შერჩეულ ადგილზე გამოკრულია ამომრჩეველთა სიები, აგიტატორთა მორიგეობის განრიგი, სამუშაო გეგმა.

აგიტპუნქტი ყოველდღიურად იღებს ახალ ჟურნალ-გაზეთებს, უზრუნველყოფილია საჭირო ლიტერატურით.

ფართოდ არის გაშლილი საარჩევნო საქმიანობა. აგიტპუნქტის გამგეს უფროს მასწავლებელს ნ. ლორთქიფანიძეს დიდი საზრუნავი აქვს: ამოწმებს ამომრჩეველთა სიებს, რედკოლეგიის წევრებს ეხმარება კედლის გაზეთის მორიგი ნომრის გამოშვებაში, არჩევს საკითხებს აგიტსემინარებისათვის.

აგიტპუნქტის მუშაობაში აქტიურ მონაწილეობას იღებენ ამომრჩევლები — ვ. ფირცხალაიშვილი, მ. რისტომაშვილი და სხვანი.

აგიტატორებისათვის უკვე ჩატარდა 4 აგიტსემინარი. აგიტატორებმა მოისმინეს პარტიის XXI ყრილობისა და სკკპ ცენტრალური კომიტეტის იანვრის პლენუმის მასალები; მათთვის დოც. გ. ერემოვმა ჩაატარა ლექცია — „ხელისუფლების ადგილობრივი ორგანოები საბჭოთა კავშირში", ასისტენტმა უ. ბახტაძემ კი ლექცია — „საბჭოთა საარჩევნო სისტემა ყველაზე დემოკრატიული სისტემაა მთელს მსოფლიოში"; აგიტატორებში განსაკუთრებული მოწონება დაიმსახურა დოც. ს. ჯორბენაძის ლექციამ მუშათა და კომუნისტური პარტიების წარმომადგენელთა მოსკოვის 1960 წლის ნოემბრის თათბირის შედეგების შესახებ.

აგიტატორთა უმრავლესობა იურიდიული ფაკულტეტის სტუდენტები არიან. ამომრჩევლები მათგან ხშირად ისმენენ საუბრებს საინტერესო თემებზე. კარგად მუშაობენ აგიტატორები: მანტურიძე, კაკულია, საკაშვილი და სხვ.

აგიტპუნქტში ყოველთვის ბევრი ხალხია, მათთან ხშირად ნახავთ იურიდიული ფაკულტეტის სტუდენტებს, მორიგე აგიტატორებს — ვ. კურტანიძეს, გ. მეტრეველს, ძ. ძლიერიშვილს და სხვებს. ისინი ესაუბრებიან ამომრჩევლებს, ურჩევენ მათ საჭირო ჟურნალ-გაზეთებს, ლიტერატურას და ა. შ.

აგიტპუნქტის ინიციატივით მოეწყო ამომრჩეველთა ექსკურსია გორში, ავლაბრის არალეგალურ სტამბაში.

ამომრჩევლები სიხარულით მოელიან 19 მარტს, ამ დღეს ისინი ერთსულოვნად მისცემენ ხმას ჩვენი ხალხის ღირსეულ შვილებს.

რ. ცარციძე

იყო აგიტატორი — საამაყოა!

ადგილობრივი ხელისუფლების ორგანოების არჩევნები მნიშვნელოვანი მოვლენაა ჩვენი ქვეყნის ცხოვრებაში. ამჟამად წინასაარჩევნო საბჭოთა კამპანია მიმდინარეობს საბჭოთა ადამიანების უდიდესი პოლიტიკური და შრომითი აღმავლობის ვითარებაში.

ამომრჩევლებმა ადგილობრივი საბჭოების შემადგენლობაში დეპუტატობის კანდიდატებად წამოაყენეს ღირსეული ამხანაგები, ისინი, რომელთაც თავი გამოიჩინეს შრომასა და საზოგადოებრივ მოღვაწეობაში, რომელთაც ხალხის ნდობა, სიყვარული და პატივისცემა დაიმსახურეს.

წინასაარჩევნო მოსამზადებელ მუშაობაში აქტიურად არიან ჩაბმული ისტორიის ფაკულტეტის I კურსის სტუდენტებიც. მათგან 19 ამხანაგი აგიტატორად მუშაობს. აგიტატორებად შერჩეული არიან საქმისმოყვარული, მცოდნე და განათლებული სტუდენტები. აგიტატორებს საქმიანი კავშირი აქვთ მაკროპოლიების მცხოვრებლებთან, მართავენ საუბრებს, აწყობენ შეხვედრებს ამომრჩევლებთან, აცნობენ მათ დეპუტატობის კანდიდატებს.

კარგი მუშაობით მაგალითის მიმცემი არიან სტუდენტი-აგიტატორები — ბ. კვეხელავა, მ. კოკაია, გ. ქავთარია, ზ. ნოდია და ლ. კეწელაშვილი. ისინი მოწინავენი არიან როგორც სწავლაში, ისე შრომაში. კარგი მუშაობით თავი ისახელეს აგრეთვე — ჯ. სტეფანიძემ, გ. ლიპარიშვილმა, ლ. ანთაძემ, ვ. გოილაძემ, მაცაბერიძემ, ო. მაღრაძემ, გ. ქართველიშვილმა, რ. მჭედლიძემ და ბევრმა სხვამ.

ისტორიის ფაკულტეტის პირველკურსელი სტუდენტი-აგიტატორები ყველაფერს აკეთებენ, რათა ღირსეულად შეხვდნენ ადგილობრივი საბჭოების არჩევნების დღეს.

გოჩა გურგენიძე,
ისტორიის ფაკ. I კურსის კურსბიუროს მდივნის მოადგილე.

პირველი დღიდანვე შევუდექით მუშაობას

ჩვენი უბნის აგიტატორები, მათ შორის მეც, პირველივე დღიდანვე შევუდექით საგიტაციო მუშაობას მოსახლეობაში.

საგიტაციო მუშაობას ვეწევი ქლდხორის ქუჩაზე № 7 სახლში. აგიტპუნქტის ხაზით ჩატარებული ყოველკვირეული სემინარის შემდეგ იმავე თემაზე ვატარებ საგიტაციო საუბრებს უბნის ამომრჩევლებს. დღემდე ჩატარებული მაქვს საუბრები შემდეგ საკითხებზე: მუშათა და კომუნისტური პარტიების წარმომადგენელთა მოსკოვის 1960 წლის ნოემბრის თათბირის შედეგები; საბჭოთა საარჩევნო სისტემა მსოფლიოში ყველაზე დემოკრატიული სისტემაა. ამომრჩევლებს სისტემატიურად ვაცნობ არჩევნების დებულებას, მის ცალკეულ საკითხებს.

ამომრჩევლების დახმარებით ერთ-ერთი ამომრჩევლის — ფირცხალაიშვილის ბინაზე მოვაწყვე წითელი კუთხე, სადაც გამოფენილი მაქვს საარჩევნო ლიტერატურა, გამოვუშვი კედლის გაზეთი „დიასახლისის ხმა". ამომრჩეველთათვის მოვაწყვე კოლექტიური სვლა კინოთეატრ რუსთაველში კინოფილმზე — „მსოფლიოტამს უკრავს" და სხვ.

კვირას, 5 მარტს, აგიტპუნქტის ხაზით ამომრჩეველთათვის მოეწყო მეტად საინტერესო ექსკურსია ქ. გორში ი. ბ. სტალინის სახლ-მუზეუმის დასათვალიერებლად.

ახლოვდება არჩევნების დღე. იმედი მაქვს, რომ ჩემი უბნის ამომრჩევლები ერთსულოვნად მისცემენ ხმას ჩვენი ქვეყნის მოწინავე ადამიანებს — ხელისუფლების ადგილობრივი ორგანოების დეპუტატობის კანდიდატებს.

ლ. ჭანტურიძე,
იურიდიული ფაკულტეტის I კურსის სტუდენტი, აგიტატორი.

შეხვედრა დეპუტატობის კანდიდატებთან

9 მარტს დიდი გამოცოცხლება იყო უნივერსიტეტის საქტო დარბაზში, აქ № 17 საარჩევნო უბნის ამომრჩევლებმა შეხვედრა მოუწყვეს ქ. თბილისის საქალაქო საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატებს: პროფესორ დ. გედევანიშვილს, გაზეთ „თბილისის" რედაქტორს — ნ. ჭაშს, ქ. თბილისის ორჯონიკიძის სახელობის რაისაბჭოს დეპუტატობის კანდიდატებს: პროფესორ ვ. ანთაძეს, გრ. წულუკიძის სახელობის სამთო საქმის ინსტიტუტის დირექტორს, პროფ. ა. ძიძიგურს, საქართველოს სასოფლო მეურნეობის მეცნიერებათა აკადემიის მცენარეთა დაცვის ინსტიტუტის დირექტორს პროფ. ლ. ყანჩაველს, თბილისის უცხო ენათა ინსტიტუტის ლექტორს დოც. დ. ლაშქარაძეს, საქართველოს ჰიდროტექნიკისა და მელიორაციის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ჰიდროტექნიკური განყოფილების გამგეს მეცნიერებათა დოქტორს მირცხულავას, თბილისის აბრეშუმსაქსოვი ფაბრიკის მუშა მქსოველ ზ. კომლევას;

დეპუტატობის კანდიდატების შესახებ ილაპარაკეს ნდობით აღჭურვილმა პირებმა — ლ. ერისთავმა, გ. ოქროაშვილმა, ტ. გუნჭუამ, ი. ზურაბიშვილმა, თ. წაქაძემ, ვ. ქანუყვაძემ, თ. ქაცარავამ, ზ. მეავანაძემ.

შეხვედრაზე სიტყვით გამოვიდნენ ამომრჩევლები ნ. გოგიშვილი, ე. ბააზოვა, ლ. ვარამაშვილი;

დეპუტატობის კანდიდატებმა — დ. გედევანიშვილმა, ნ. ჭაშმა, ვ. ანთაძემ, ა. ძიძიგურმა, ლ. ყანჩაველმა, დ. ლაშქარაძემ, ზ. კომლევამ მადლობა გადაუხადეს ამომრჩევლებს გულთბილი შეხვედრისათვის და სიტყვა მისცეს მათ, რომ მათზე დაკისრებულ მოვალეობას პირნათლად შეასრულებენ, გაამართლებენ ამომრჩეველთა ნდობას;

შეხვედრის დასასრულს სტუდენტთა ძალებით გაიმართა კონცერტი.

პოეზიის დიდი სალამო უნივერსიტეტში

ირაკლი აბაშიძე

რუსთაველის ხმა ყრუ ტრამალებში

რამ გადმოგხვეწა
ამ ცხარ ალმურში,
რამ აგიყარა მესხეთს კარავი?!
მტრობამ?
მტრად ვინმე გყავდა მამულში?
რუსთაველის ხმა:
— არა, არავინ.

მაშ, იქნებ შურმა
შენთა მოყმეთა,
შურს არ ძალუძდა შუქი შეეცნო;
შურს, შურს შეეძლო შენი მოკვეთა...
რუსთაველის ხმა:
— შურს არ შეეძლო.

იქნებ ღალატმა
მოულოდნელმა,
ღალატმა შავმა და მუხანათმა
გდევნა, გაწამა, შორს გადმოგდევნა...
რუსთაველის ხმა:
— არა ღალატმა.

მაშ ცბიერებამ?
ჭირმა, რომელსაც
ქვეყნად ყოველი ძაგს ძლიერება,
რაც ძლევს თვით გმირის გულს და
ღონესაც?...
რუსთაველის ხმა:
— არც ცბიერებამ.

მაშ სიძულვილმა?
უსინანულო
მოთხრის, მოსპობის, აღგვის
წყურვილმა?
ვაი, მამულო!..
რუსთაველის ხმა:
— არც სიძულვილმა.

მაშ რამ?
შენს ფრენას ფრთა რამ მოკვეცა,
რა წვამ აშკარამ,
რა წვამ ფარულმა?
რამ დაგამარცხა, რამ გადმოგხვეწა?!
რუსთაველის ხმა:
— რამ?
— სიყვარულმა.

გოგი ჩარკვიანი

დიდება

იყო ძალიან პატარა ბიჭი
და მას ძალიან უნდოდა გაზრდა...
და როცა გაიზარდა ძალიან დიდი,
როცა მოწიწებით უხდიდნენ ქუდებს,
ვერავინ ხვდებოდა, რომ ქუჩაში
დადიოდა
ძალიან პატარა ბიჭი...

ზღვა

მე მიყვარს ზღვა — ლამაზი და ასე
საშიში,
მე მიყვარს მისი პირდაპირი და
გამომწვევი სიშიშვლე.
მე მიყვარს ზღვა,
თუმცა იგი ჩემი არ არის
და რაც უნდა მოჩმახოს სხვამ,
იგი ეკუთვნის არავის,
შეიძლება იმიტომ მიყვარს ზღვა,
რომ იგი ეკუთვნის არავის!..

პოეტი

ჭკუას დიდხანს მარიგებდნენ
ქონდრისკაცები მორიგეობით:
რომ ვიჯდე ორმაგი ფანჯრების გარეთ,
როდესაც ღამე—ცივი და უკუნი
გაშმაგებული აწყდება კარებს.

მე ქუჩაში გავრბოდი—მე ასე მერჩია,
მუშებთან ერთად მე ვწმენდდი ქუჩას,
ქონდრისკაცები ამისთვის მერჩიან,
მუშა კი ხელს მართმევს—მეძახის მუშას.

...3 მარტს უნივერსიტეტში თვით დიდებული ქართული პოეზია მობრძანდა სტუმრად. მობრძანდა და გაზაფხულის ამ პირველ დღეებში პოეზიის ჭეშმარიტი გაზაფხული მოიყვანა.

ოვანეს თუმანიანს უთქვამს: ყველა ქართველი პოეტია და ქართველი პოეტი კი ორგზის პოეტიო. სწორედ ასეთ პოეტებს ელოდა ახალგაზრდობით სავსე უნივერსიტეტის საატო დარბაზი, მიხაკები და საქართველოს ლურჯ ცაზე ჩამოკიდებული მზე, რომელსაც გულში ჩაეკრა უკვდავი გალაკტიონის სიტყვები:

„სიკვდილივით მარადია სურვილი
მთელი ქვეყნის სიმღერებით
მოვლისა,
ყველაფერში შუქით შემობურვილი:
პოეზია—უპირველეს ყოვლისა".

საღამო დაიწყო...

პოეტი-აკადემიკოსი ირაკლი აბაშიძე მხურვალედ მიესალმა უნივერსიტეტის სტუდენტ ახალგაზრდობას, უსურვა მათ წარმატებები და შეჩერდა უნივერსიტეტის ახალგაზრდა მწერალთა წრის ამოცანებზე. ეს იყო მამაშვილური დარიგება და სურვილები.

გულთბილად ხვდებიან მაყურებლები გამოჩენილ კრიტიკოსს, ჩვენი ახალგაზრდა მწერალთა წრის ხელმძღვანელს — დოც. ბესარიონ ჟღენტს.

ერთმანეთს ცვლიან ძველი და ახალი თაობის პოეტები: ირაკლი აბაშიძე, ალექსანდრე გომიაშვილი, იოსებ ნონეშვილი, გიორგი შატბერაშვილი, მურმან ლებანიძე, მუხრან მაჭავარიანი, ჯანსუღ ჩარკვიანი, მორის ფოცხიშვილი, რეზო ამაშუკელი, ზაურ ბოლქვაძე, გოგი ჩარკვიანი. დარბაზში იღვრება მათი ლექსები. აღფრთოვანებულ მსმენელებს უჭირთ თავის შეკავება. „საბათი" დაგვატკბოსო მუხრან მაჭავარიანმა, მურმან ლებანიძემ მიხეილ მესხისადმი მიძღვნილი ლექსი წაგვიკითხოსო!—გაისმის ხმები.

სიამოვნებით უსმენენ ჩვენი სასიქადულო სტუმრები უნივერსიტეტის ახალგაზრდა მწერალთა წრის წევრებს: ლიანა სტურუას, ზაზა აბზიანიძეს, დილარ ივარდავას, ლია ჭავჭავაძეს, ავთანდილ გურგენიძეს, ჯუმბერ ტიკარაძესა და ბერდია ბერიაშვილს. ისინი მოწიწებით უახლოვდებიან მიკროფონს, მათ ხომ ეს-ესაა აიდგეს ფეხი და ჯერ გაუბედავი ნაბიჯებით იწყეს სვლა ქართული პოეზიის სახელოვან გზაზე.

საღამო დასასრულს უახლოვდება. ამ ისედაც დიდებული საღამოს შთაბეჭდილებას აძლიერებს. საქართველოს „უგვირგვინო მეფის"—აკაკი წერეთლის ხმა, ჩაწერილი ფირზე:

ცა-ფირუზ, ხმელეთ-ზურმუხტო,
ჩემო სამშობლო მხარეო,
სნეული დავბრუნებულვარ,
მკურნალად შემეყარეო...

გავაცილეთ სტუმრები და ახალგაზრდობის სიყვარულისა და პატივისცემის ნიშნად გავატანეთ ჩვენი ხელით დაკრეფილი მიხაკები.

— ყოჩაღ, კომკავშირლებო! — გვეუბნება პროფ. ს. ჟღენტი.

— ასეთი საღამოები ხშირად ჩაატარეთ! — გვამხნევებს დოც. გივი ჭანუყვაძე.

ყველა კმაყოფილია, — სტუმარი თუ მასპინძელი. გვიხარია, რომ ყველა ვასიამოვნეთ ამ ერთი კარგი საღამოთი.

როცა შეგაქებენ, მეტი ენერგია, მეტი ხალისი გემატება და ლხენით ფრთაშესხმული ფიქრობ, — ხვალ რა გავაკეთოო დღევანდელზე უკეთესი.

საქმე კი ბევრია.

ნ. ქავთარაძე, ი. ჩანტლაძე

ჩვენი გაზეთის დღევანდელ ნომერში ვბეჭდავთ პოეზიის დიდ საღამოზე მოწვეული პოეტების ლექსებს.

მურმან ლებანიძე

თამუნია ქავთარაძ

პირმოღუშული სახითა
აქ მრავალს ჩაუვლია...
შენ ამ ქალაქში რა გინდა,
პატარა თამუნია?!

ქალაქი — დიდი იმედის,
ქალაქი — მსგავსი მექის,
დადიან ბრძნული ხვეულებით
ვეტერანები ქლექის...

მთაში ირემი აყვირდა,
ტირილი გაურია,
შენ ამ ქალაქში რა გინდა,
პატარა თამუნია?!

სად უცხო ქალაქი არი
და სად ვიწროში ბღავის
არაგვი — არაგვიანი, —
იქ უნდა კრეფდე ყვავილს...

პირმოღუშული სახითა
აქ მრავალს ჩაუვლია...
შენ ამ ქალაქში რა გინდა,
პატარა თამუნია?!

ანანურზეით სოფელი...
წელში გაჩრილი წალდით
ტყეს წაკა მამა მშობელი —
მუშტისტოლაა დარდით...

მთაში ირემი აყვირდა,
ტირილი გაურია...
შენ ამ ქალაქში რა გინდა
პატარა თამუნია?!

იოსებ ნონეშვილი

ი. ნონეშვილმა პოეზიის საღამოზე წაიკითხა თავისი ახალი პოემის შესავალი. პოემაში ლირიკული გმირი თვითონ ავტორია, რომელმაც უკანასკნელ წლებში იმოგზაურა ევროპის, აზიის, აფრიკისა და ამერიკის მთელ რიგ ქვეყნებში. ვბეჭდავთ ნაწყვეტს ამ პოემიდან.

* *

ვერც კი გავიგეთ, თვითმფრინავმა ისე გალია
ჩეხეთის მიწა, შვედეთი და შვეიცარია.
ჩვენს დაბლა ბევრი მოგუგუნე ზვირთი დელავდა,
ჩამოვიტოვეთ თურქეთი და ძველი ელადა.

რა პატარაა დედამიწა — პლანეტა ჩვენი!..
ვაქებ თვითმფრინავს და ვჩურჩულებ კიდევ და კიდევ,
გადავუქროლეთ მთელს ევროპას გიჟმაჟი ფრენით,
გავსერეთ ზღვები და აფრიკის მხურვალე კიდე.

რა პატრაა დედამიწა — პლანეტა ჩვენი!..
ეცოტავება ჩვენს თვითმფრინავს, ქარიშხლის ფრთიანს,
ჩვენ კი დავყავით ნაჭერ-ნაჭერ, აღვმართეთ ზღუდენი
და თითო ნაჭერს სახელმწიფო სახელად ჰქვია.

ზოგს დიდი შეხვდა ეს ნაჭერი, პატარა — ზოგსაც,
ზოგს არაფერი... რაცა ჰქონდა, დაჰკარგა ისიც.
დიდს უნდა უფრო დიდი გახდეს, — სხვა ყველა მოსრას
და არ ილევა ქვეყანაზე ომი და სისხლი...

გეოგრაფები ვერ ასწრებენ რუკების შეცვლას,
ომი ომს მოსდევს, ცივია თუ ცხელია იგი,
ომი ომს მოსდევს, როგორც ღამე მოჰყვება დღესა,
სისხლიან ხელით იწერება ჟამთასვლის წიგნი...

. . . . .

რა პატარაა დედამიწა — პლანეტა ჩვენი!...

გიორგი შატბერაშვილი

მე ვინა მთქვა...

მე ვინა მთქვა სიტყვის მთქმელად,
ვინ დამარქვა ლექსის მთქმელი?
რახანია ვეჭიდები,
ვერ ავხადე გულს სარქველი...
ბარი დავკარ, ხელი გავკარ,
ვემუდარე, ვეანდაზე,
ჩავძახოდი —
მიბრუნებდა
სიყვარულის მეათასედს.
ვერ ავხადე გულს სარქველი,
ალბათ, ჟანგი მოსდებია,
შიგ ღვინოა ძველისძველი
თუ ბაჯაღლოს ზოდებია?!
შიგ ღვინოა ძველისძველი,
იქნებ ღირდეს დამათრობლად,
ამოხაპვა ვერ შევძელი,
ჰა, სიბერემ დამათოვა!
გულის პირი ვინ გაჰკერა,
ან სარქველი რამ ჩაკირა,
უნახავად ვინ გამიგებს,
ვინ დამიდგეს ქაშნაგირად?!
ღვინო რჩება შეუსმელი,
გულმა თუ არა მითავდება,
მიიწურა შარა გრძელი,
სიყვარულიც მითავდება.

. . . . .

ლექსო, კუბოს ვერ ჩაგიტან, —
ეგ იმედი ამოაქრე,
გულს სარქველი ვერ ავხადე,
საფლავს როგორ ამოანგრევ?!

ზაურ ბოლქვაძე

არ დაგავიწყდეს!..

ზღვაო, როდესაც პირველად გნახე,
მოურიდებლად შემოდი ჩემში,
შემაურჟიალე და მიკარნახე
შენს ამბოხ სულში შობილი ლექს

შენ მკარნახობდი მძლავრი ქუხილით
ღელვადქმნილ სიტყვებს, სტრიქონებ
სტროფებ
აზრებს მარადისს, ბგერებს უხილავს
უმეორებელს, უვრცესს, უმტრობელ

ილეწებოდნენ გემთა ანძები,
გადმოგცქეროდა ცა გაოცებით,
შენ მკარნახობდი მთელი არსებით
და მპირდებოდი, რომ მე მომცემდი,

რომ მე, ერთადერთს, უკვდავ
უფლებას
ვყოფილიყავი მისი ავტორი,
მებრუნა მიწად, მევლო ღრუბლებად
მესუნთქა ცეცხლით, ღელვით,
ქარ-თოვლით

მოწყურებულად მეცოცხლა შენში
და ვარსკვლავების ციურ ციმციმში,
ხალხში, ბალახში, მწვერვალში, მზეშ
დაუწყნარებელ სულში მიწისძვრის...

მე ახლაც ყურში ჩამესმის მისი
მუსიკალობა მიუწვდომელი.
ქუხილი ზეცის, გუგუნი მიწის,
შეუცნობელი არის რომელიც,

იმ ლექსში იყო ყველა ახსნილი,
იმ ლექსით იყო ნათელი ყველა.
შენ მკარნახობდი, ზღვაო, კაცივით
და იმატებდი სიღრმეს და ღელვას.

გაოცებული გისმენდი მაშინ,
ვიჩხვლიტებოდი ათასი ნემსით,
თვალაუხელი ვიყავი ბავშვი
და არ ვიცოდი, რა იყო ლექსი!..

შენ დამამშვიდე, თვითონც დამშვიდდ
უკუაქციე მღვრიე ტალღები
და კარგად მახსოვს, ზღვაო, დამპირდ
რომ იმ ლექსს კიდევ მიკარნახებდი...

მიკარნახებდი, როდესაც ლექსად
ამენთებოდა სული და სისხლი,
როცა შესძრავდა არსებას ჩემსას
სიპატარავე სამშობლო მიწის...

დღეს მე მზადა ვარ მისთვის დავიწვ
შენებრ დავწყვიტო ყველა არტახი...
არ დაგავიწყდეს, არ დაგავიწყდეს
იმ ღვთაებრივი ლექსის კარნახი!

გალაკტიონი

როგორც კვარცხლბეკზე,
საქართველოს მთებზე შემდგარი,
თითქოს მომავალს გაჰყურებდი
გულდაჯერებით,
იყავ ამბოხი, ბობოქარი, დაუდეგარი
და დაედევნე ტატოს მერანს
ლურჯა ცხენებით.
მთაწმინდა სევდის
ბილიკებით შემოგივლია.
ამ ბილიკებით
უკვდავების გზებზე გახველი.
ჩვენს შორის მარტო,
ვით აკაკის, ვაჟას, ილიას,
შენ ერთს გიცნობდა საქართველო
მხოლოდ სახელით.
დიახ, მღეროდი დიდი გულით,
დიდი ოცნებით.
სხვა რა გინდოდა,
ლექსი იყო შენი დიდება.
შენ ერთი იყავ,
შენ შეგეძლო ამდენ მგოსნებში
სიკვდილთან
ასე შეხუმრებაც და შეჭიდებაც.
შენი სიმაღლე
შურთ ჩინარებს, ლაღად აწვდილებს,
შენი ლექსები
სურთ შორეულ ჩანგებს სიმებად.
შენი გვირგვინი
დღეს ორ მგოსანს გავუნაწილეთ,
რა ვუყოთ, მართლაც დიდი არის,
მართლაც მძიმეა.
ზოგ-ზოგ კრიტიკოსს
დღეს თავისი ჰყავს ფალავანი
და მწერალს გვერდით
კრიტიკოსი უდგას ფალავნად.
შენ არ გინდოდა
ჩლუნგ კალმითა ეს გალავანი,
შენ შენი სიტყვის
ვაჟკაცური ძალა გფარავდა.
მხრებზე გეყარა
ვარსკვლავების უცხო კრებული,
გედგა სამშობლოს ათინათი
მარად კეთილი.
ქართულ ედემში
ბიბლიურად ჩაფიქრებული,
წვერმოშვებული დადიოდი
მამალმერთივით.
სევდას, სიხარულს
ვკითხულობდი მე შენს თვალებში...
და გეტყვი მართალს:
მე შენს ლექსებს შეფარებული,
ჭაბუკობის ჟამს,
სიყვარულით უანკარესით,
იმ შენს მერიზე
მეც ვიყავი შეყვარებული.
ჩუქურთმისმჭრელო, ოქროპირო,
კაცო ალალო,
გულის ფესვიდან
ამომსკდარო სიტყვავ, ნათელო,
არ ჩაუვლია შენს სიმღერას,
შენს ლექსს ამაოდ,
დღეს შენს საფლავთან
თავდახრილი დგას საქართველო,

პოეზიის დღეა საქართველოსა და უკრაინაში

მუხრან მაჭავარიანი

* * *

რომ არ ამელო ხელში წიგნი,
თოხი მეჭიროდა,
რომ არ გამედგა ფეხი
ჩვენი კაკლის ჩეროდან,
რომ მეთოხნა და შემესხა
მხოლოდ ვენახი,
დიდი ქალაქი
რომ არ მენახა! —
მეყოლებოდა ახლა ხარები,
შემოდგომაზე მთიდან შეშას
ჩამოვიტანდი.
არ ვიქნებოდი
აღარც ღარიბი,
აღარც მდიდარი.
ცოლი ყოველდღე თიხის კეცებს
გაახურებდა,
ცივ სოხანეზე გადმოდგამდა ლობიოს
ქოთნით.
მეყვარებოდა, როგორც მიყვარს
მინდვრის ყურება —
აიზლაზნება მინდვრებიდან როდესაც
ორთქლი.

პარასკეობით საჩხერეში გავყიდდი
სიმინდს;
მეუღლეს ჩემსას ჩითის კაბას
ვუყიდდი იმით.
სოფლის სკოლაში ორი ბავშვი —
ჩემიც ივლიდა:
ბიჭს, ალბათ, ვანო ერქმეოდა,
გოგოს — ივლიტა...

რომ არ ამელო ხელში წიგნი —
თოხი მეჭიროდა,
რომ არ გამედგა ფეხი
ჩვენი კაკლის ჩეროდან...

ჯანსუღ ჩარკვიანი

მ ზ ე

როგორც მზე ჩადის,
ისე ნელა ამოდის სული,
როგორც მზე ჩადის,
ისე ნელა ამოდის მზე.
უკანასკნელ სხივს
მე ვუყურებ ისე, ვით სურვილს
და ფიქრის იქით
მზის გული ძგერს.
როცა მზე ჩადის,
მეც ჩავდივარ საკუთარ ტყავში,
როცა მზე ჩადის,
დაბალია ამხელა ცა,
ღამე მოებს დიდი
საშლელით წაშლის
და მთელი ღამე
ვარსკვლავებს სვამს...

როცა მზე ჩადის,
იმტვრევიან თაღები ზეცის,
როცა მზე ჩადის,
თუმცა, ვიცი, ამოვა კვლავ,
როცა მზე ჩადის,
მე ყველაფერს ვუყურებ შეცვლილს,
როცა მზე ჩადის,
მე მგონია ქვეყანა მკლავს.
მზე რომ ამოდის,
მეკარგება სიმშვიდე სრული
და იმ სიმშვიდეს
მიჰყვება დარდი,
მის პირველ სხივებს
მე ვუყურებ ისე, ვით სურვილს
და ჩემს სხეულში
სიცოცხლე დადის.

ზღვა და გუდანისჯვარი

(ბურამ რჩეულიშვილის ხახსენება)

რა ცოტა არის ცხოვრება ჩვენი, —
მითხრა იმან და არ დავუჯერე,
შენ არასოდეს მოკვდები-მეთქი, —
ვუთხარი მე და... არ დამიჯერა.
თითქოს ვერასდროს ვნახავდი კეთილს
და თითქოს მზერით გული ვიჯერე.

. . . . .

ველქეთილიდან დაეშვა ნისლი,
არხოტისაკენ დაეშვა ნისლი,
მთებს ებერებათ ძარღვები კისრის

და შენ გბაძავენ გამოხედვაში,
შორიდან ცხენის ფეხის ხმა ისმის
და შენ მგონიხარ მისი მხედარი...

გუდანისჯვარზე ავარდა წვიმა
და ჯვარს დაადგა ნათელი წვიმის,
გუდანისჯვარზე დღეს არის წირვა,
შენით გაწირა მზემ თავის წილი
და ამ ცხოვრების დიდი ზღვის პირას
შენ დადექ. — ზღვაზე მკაცრი და ცივი...

მორის ფოცხიშვილი

ბებერი მოჭადრაკე

ავდარში, დარში, წვიმაში, ქარში,
ისე, ვით ბავშვი, შემოდის ბაღში.
შემოდის მშვიდად, შემოდის ყვითლად,
ვით შემოდგომის ერთი ფოთოლი...

პაიკებივით ნაძვები დგანან,
დგანან ნაძვები სადედოფლონი,

ჭდება და უხმოდ დაეძებს ამფსონს,
ზღაპრულ წიგნივით დაფას გადაშლის...
და მერე ქვეყნად არარა ახსოვს —
იბადება და კვდება თამაშში.

ჩამოსხდებიან გირჩებზე ჩიტნი —
ცნობისმოყვარე ჩანან თვალები...
და გროვდებიან წვეთ-წვეთად ირგვლივ
წვისა და ფიქრის მოტრფიალენი.

არის დავა და არის ჩურჩული,
ხან გაშავება, ხან გათეთრება;
მეფე კვდება და... მტერს არ ნებდება—
არის დავა და არის ჩურჩული.

და კვლავ თამაშობს, თუმც საშამათო
ბადესა ქსოვენ დღენი—მხედრები.
დღენი წყდებიან, მაგრამ არასდროს
არა წყდებიან ეს შეხვედრები.

ის კვლავ ცოცხლობს და უჩუმრად
ღელავს,
შერიგებული დარდთან, ღვინოსთან...
გაადედოფლა პაიკი ყველა,
თვითონ კი დარჩა უგვირგვინოდ.

და მაინც იმედს არ კარგავს კიდევ,
ამბობს, რომ ბედი არ ჰგავს კამათელს
და არვინ იცის ცხოვრება მისი
სად იქიშებს და სად იშამათებს.
არავინ იცის ვინ სად გარჩება,
სად დაეცება ბადე ცთუნების...
სად გეწევიან, სად გშორდებიან
წუთნი — პატარა ეშმაკუნები.

ავდარში, დარში, წვიმაში, ქარში,
ისე, ვით ბავშვი,
შემოდის ბაღში...

რა სურს, ვერ იტყვი, ვერც რას გაიგებ,
ვერც მის წარსულზე, ვერც მის
მყობადზე...
ბაღში ნაძვები ჰგვანან პაიკებს
და ოცნებობენ დედოფლობაზე.

რეზო ამაშუკელი

მე სულ უბრალო ცხოვრებით ვცხოვრობ...

...მე სულ უბრალო ცხოვრებით
ვცხოვრობ,
ავთვალი არ ვარ, ავგული არ ვარ!...
ერთია, —
ლექსების წერა მიყვარს მხოლოდ...
მიყვარს დღე,
მენანება ღამე
და კიდევ ბევრი, ბევრი რამე...
მე მთელი ტანით მიყვარს ფერები
ღია და მუქი
და კაცის უპეებში
ძლიერი, ძლიერი შუქი.
მე სიკვდილის ხრულებით არ
მჭერა,
ალბათ, არ მინდა.
მე ისიც არ მჯერა,
რომ ბავშვობა იყო და წავიდა.
მე მიყვარს წუთი,
რომელსაც მთლიანად სიცოცხლე
მქვია
და ფერები, საოცარი ფერები,
მუქი და ღია...
დავალ და ყველას ვაკვირდები, —
არიან ლამაზები,
არიან მახინჯები...
მე მიყვარს ქალის მინდობილი ნაბიჯები.
მე დილიდან საღამომდე ვეხეტები,
ქუჩაში ამბები ყრია ნახატებად...
მე სულ მინდა, რომ ვიყო გარეთ!...
დღისით მზე თვითონ ჩამოდის და
მეხუტება,
ღამით კი მე თვითონ დავცინი მთვარეს...
...მე სულ უბრალო ცხოვრებით
ვცხოვრობ,
ავთვალი არ ვარ, ავგული არ
ვარ!...
ერთია, — ლექსების წერა მიყვარს
მხოლოდ...
მიყვარს დღე,
მენანება ღამე
და კიდევ ბევრი, ბევრი რამე...

ალექსანდრე გომიაშვილი

ადგილის დედა

იქ, სადაც ჩემი ადგილის დედა
მამა-პაპათა კერაზე სახლობს, —
სტეფანწმინდაში, მყინვარის ახლო,
მომაგონდები შენ, ჩემო სახლო,

შენ, ჩემო სახლო, ღრუბლების მაღლა
ჩემი ბავშვობის გხახავ ბაღნარად, —
დავხუჭავ თვალებს და მესმის ახლაც
დედის ნანა და მამის ნაღარა.

აი, მე ისევ ძველ სახლში ვწევარ,
თავზე მადგია შუქი მზიური
და მესმის აკვნის საამო რწევა
და იავნანა ტკბილმშობლიური,

ისევ თბილია კალთა დედისა,
თბილია კერა ნაპერწკლიანი
და მეზმანება აკვნის რწევაში
ცხენის ნალების შორი წკრიალი.

ვხედავ, რომ ძმები ცელავენ სათიბს
და მამაჩემიც ისევ მხნედ არის, —
დედის ნანაში სამშობლოსათვის
კიდევ იზრდება ერთი მხედარი.

მყინვარის ქიმზე ანათებს მთვარე,
ნამგალა მთვარე — თეთრი საყურე —
და მყინვარწვერიც დარიალის მთებს
პატარძალივით ზედ გადაჰყურებს.

ამ ხეობაში მყვაოდა მაშინ
ჩემი ბავშვობა სიმღერით სავსე
და მტკივა გული, რომ ორბის ფრთაში
სიმღერა იგი ვერ მოვათავსე.

ახლა სად არის ის სიუმაწვილე,
შენ რომ გებარა, ადგილის დედავ?!
დაუკეცნია ფრთები არწივებს
და ძველი სახლის ერდოზე სხედან.

გაქრა ზმანება. დავხურე კარი,
ძველი სახლიდან წასულა ყველა...
მხოლოდ ჰეროხში გრიალებს ქარი
და აკვანს არწევს, ვით საქანელას.

აქ აღარ დადის მოხუცი მამა,
დედაც აკვანთან მხვდება აღარა,
აღარ გაისმის ტკბილმშობლიური
დედის ნანა და მამის ნაღარა.

დგას სიჩუმეში, მყინვარის ახლო,
ის ძველი სახლი ახლების ბედად
და ღადარავით კერაზე სახლობს
ჩემი ბავშვობის ადგილის დედა.

100 წელი ტ. შევჩენკოს გარდაცვალებიდან

ტარასი და აკაკი

შევჩენკო უკრაინელთა აკაკია. მასაც, ისევე როგორც ჩვენში აკაკის, უბრალოდ სახელით უხმობენ — ტარას.

ძნელია ორი ასეთი განსხვავებული ბედის პოეტი მოიძებნოს.

ტარას შევჩენკო დაბადებით ყმა იყო და არასმქონები, აკაკი — ბრწყინვალე თავადი და მემამულე.

გრიგოლ შევჩენკო რომ კვდებოდა და თავის ღარიბულ მემკვიდრეობას შვილებს უყოფდა, ტარასზე ამბობდა: ეგ ბიჭი სხვებს არა ჰგავს, ან შესანიშნავი ადამიანი გახდება, ან დიდი ავაზაკიო. არც ერთსა და არც მეორე შემთხვევაში მას ღატაკის ქონება არ გამოადგებაო. აკაკი დედ-მამის ნებიერი მემკვიდრე იყო. მართალია, ბევრი არა, მაგრამ იმდენი მაინც ებადა, რომ სიკვდილის წინ საკუთარი ქონება თავისი საყვარელი ერის სამი დიდი დაწესებულებისთვის ეანდერძებინა. დაბოლოს, აკაკის სამოღვაწეო გზა იმთავითვე ტრიუმფალური მსვლელობით დაიწყო. აკაკი ამბობდა კიდეც: ბედნიერი ვარ, ჩემი ხალხის სიყვარულით და მზრუნველობით გარემოსილი მივდივარ სამარეშიო.

ტარას შევჩენკო ჭაბუკი მოაშორეს სამშობლოს, მეგობრებს და უდროოდ დაბერებული, სიკვდილის პირას მისული, ნაკატორღალი, პეტერბურგის სუსხიან დღეებში ჩიოდა: იქნებ იქ, უკრაინაში, მოვჯობინებულიყავიო...

ერთი საქართველოს უგვირგვინო მეფედ აღიარებული ჩავიდა სამარეში, ხოლო მეორე — წლების მანძილზე ცოცხლად დამარხული, მიჩქმალული...

მაინც ძნელია ორი ასეთი მსგავსი ბედის მქონე პოეტის მოძებნაც.

ტარასი უკრაინის დიდი კობზარი — თავისი ხალხის ყველაზე ეროვნული, ყველაზე საყვარელი პოეტია. მის ლექსებს უკრაინელი კაცი მღერის პირსა და ლხინში, მისი სურათი ყველა ოჯახში საპატიო ადგილას ჰკიდია.

1858 წლის გაზაფხულზე ტარას შევჩენკოს, როგორც იქნა, ნება დართეს პეტერბურგში ცხოვრებისა. სწორედ ამ დროს მოუხდა იქ ჩასვლა ახალგაზრდა აკაკის. ზედმეტი არ იქნება გავიხსენოთ, რომ აკაკი პეტერბურგში გარკვეული მიზნით ჩავიდა: მას სურდა მიცკევიჩის პოემის გმირის, კონრად ვალენროდის მსგავსად, სამხედრო განათლება მიეღო და შემდეგში თავისი ქვეყანა გაეთავისუფლებინა. როგორც ცნობილია, პროგრესული პირების რჩევით აკაკიმ თავისი პატრიოტული ოცნების განსახორციელებლად სხვა გზა აირჩია და უნივერსიტეტში შევიდა. ქართველი სტუდენტები დაახლოებული იყვნენ ლიბერალ პროფესორთან ნ. ი. კოსტომაროვთან, რომლის ოჯახში თავს იყრიდა რუსეთის მოწინავე ინტელიგენცია. ტანმაღალი, უჩვეულოდ ლამაზი, ენამახვილი და დახვეწილი მანერების მქონე ახალგაზრდა აკაკი სულ მალე კოსტომაროვის ოჯახის სასურველი სტუმარი გახდა. აქ ბედმა ერთმანეთს შეახვედრა ორი დიდი ეროვნული პოეტი.

ისტორიკოსები ასე აგვიწერენ ტარას შევჩენკოს მაშინდელ მდგომარეობას: გადასახლება დამთავრდა, პეტერბურგი მის წინაშე იყო, მეგობრები და თაყვანისმცემლები ხელის გულზე ისვამდნენ. ის კი ფიზიკურად გატეხილი იყო. ექიმებმა გასინჯეს და მისი ორგანიზმი ცნეს „ნაადრევად გატეხილად და დაუძლურებულად". ტარასი დადის კანცელარიიდან კანცელარიაში და წვალობს, რომ ყმობიდან გაათავისუფლოს ნათესავები. ვერ ახერხებს. ნერვიულობს და ხშირად ტირის... 50 წლის შემდეგ ღრმად მოხუცი აკაკი ასე იგონებს ტარას შევჩენკოს: „ჩემს ჭაბუკურ ოცნებას იგი მუდამ ეხატებოდა ბუმბერაზად, რომელსაც თავს ედგა დიდების შარავანდედი, სინამდვილეში კი ჩემს წინ იდგა ჩვეულებრივი სათნო მოხუცი, უფრო ქანცგამოლეული, ვიდრე იდეური მებრძოლი". ახალგაზრდა პოეტის ნაამბობმა თავისი სამშობლოს, თავისი ხალხის შესახებ მალე აალევა ტარასი. „რა ბევრი რამე აქვს საერთო ამ ხალხს ჩვენს ხალხთან" — უთქვამს მას.

— ტარასი ლაპარაკობდა სევდიანი კილოთი, მაგრამ გამოცოცხლებული, — გადმოგვცემს აკაკი, — და მე ველარ ვცნობდი მასში წინანდელ მოხუცს.

დილხანს მჯდარან ეს ორი გულმხურვალე პატრიოტი და ერთმანეთისთვის გაუნდვიათ დარდი თავიანთი ბედკრული სამშობლოს გამო.

„ჩვენი საუბარი გაგრძელდა ღამის სამ საათამდე. ჩვენ გავშორდით, როგორც მეგობრები..."

„აღვიარებ, რომ მე პირველად მისი სიტყვებიდან გავიგე, თუ როგორ უნდა სამშობლოსა და საკუთარი ხალხის სიყვარული", — იგონებს დიდი აკაკი. ჩვენ ხომ ვიცით, რომ აკაკის „სამშობლოსა და ხალხის სიყვარული" უკვე გულში ჰქონდა, მაგრამ ამ სიტყვებით აკაკიმ ხმამაღლა გამოაცხადა თავისი სიყვარული დიდი კობზარის მიმართ თვითმპყრობელობის მძვინვარების ხანაში.

დღეს ამ სიყვარულს თანაბრად ვინაწილებთ ქართველი თუ უკრაინელი, რუსი და ყაზახი.

ბექან ბარდაველიძე,
ახალი ქართული ლიტერატურის კათედრის ასპირანტი.

მადლობა გამოეცხადათ

ქალთა საერთაშორისო დღის — 8 მარტის დღესასწაულთან დაკავშირებით საქმისადმი კეთილსინდისიერი დამოკიდებულებისა და აქტიური საზოგადოებრივი მუშაობისათვის რექტორის მოვალეობის შემსრულებელმა პროფესორმა მათე მირიანაშვილმა სპეციალური ბრძანებით მადლობა გამოუცხადა ჩვენი უნივერსიტეტის ქვემოთ დასახელებულ თანამშრომელ ქალებს — ი. ფალავანდიშვილს, ნ. ბაგრატიონს, ქ. ხესიაშვილს, ო. ჩხეიძეს, ა. კომლაძეს, ლ. ებრალიძეს, ე. გველესიანს, ნ. ბალავაძეს, ი. კაიშაურს, ნ. შარაშენიძეს, ბ. მახვილაძეს, მ. პირველს, ნ. ბოლოთაშვილს, ე. სტეკლოვას, თ. იოსებაშვილს, ნ. ბარბაქაძეს, ა. შალიბაშვილს, ნ. ჯაფარიძეს, ლ. დავითულიანს, ზ. ლისიაკოვას, ტ. ბესელიას, ტ. კარპუხოვას, ა. ლისაჩენკოს, მ. ბიბინაშვილს, ა. ტასტანოვსკაიას, ე. იაროვას, ე. სევერიანოვას, მ. ბურდულს, ტ. ფისენკოს, ნ. კალაშნიკოვას, ს. სმელოვსკის, ე. სტულნიკოვას, ა. პანამარევას, ე. ოძელაშვილს, ვ. კოვალენკოს, ე. მასლეკოვას, მ. ბეხტეროვას, ე. კომიაკოვას, ე. პოგასოვას, ე. კალუგინას, ა. მაისიანცს, მ. აბიდინას, ნ. ვარდანაშვილს, მ. შიმანოვსკაიას, გ. პოდოლიაკას, ე. ბარანოვას, ფ. ლისიცინას, ტ. კოტოვას, ა. იანბეგოვას, ქ. მატუშკინას, შ. შარამკოვას, ნ. სილიჩს, მ. კაშჩას, ე. ტოკინას, ნ. კვაჭანტირაძეს, ვ. თათულოვს, შ. სანაძეს, თ. დათუკაშვილს, თ. სოიტაშვილს, ს. ეჯიბოვს, მ. აფციაურს, რ. ლაჩინოვას, მ. ბარიკინას, დ. იონკინას, თ. გოგლიძეს, პ. გავაშელს, მ. აბრამოვას (ადმინისტრაციულ-სამეურნეო განყოფილება), ე. იმერლიშვილს, ე. ალშიბაიას, ნ. ნიშნიანიძეს, მ. კაშიას ნ. ჯინჭარაძეს (მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტი), თ. ბარამიძეს, ე. ცაგარელს, ა. კანდელაკს, ე. ზორინას, ნ. კოსტანაშვილს, რ. ჯანელიძეს, ლ. შანშიაშვილს, ო. გოცირიძეს (ფიზიკის ფაკულტეტი) ნ. კორძაია-სამადაშვილს, ნ. ციცქიშვილს (იურიდიული ფაკულტეტი), ნ. კიკვაძეს, ზ. კორაშვილს, ლ. დოლონძეს (ფილოსოფიის ფაკულტეტი), ლ. ბრეგვაძეს, ო. დოლიძეს, მ. ხარაძეს, ქ. წულაძეს, ნ. რევაზიშვილს, თ. ოქროპირიძეს, ე. ბარამიძეს, ჩ. გუგუშვილს, (ისტორიის ფაკულტეტი), მ. ბაისაგულოვას, ა. ხიდეშელს, ვ. ქიდკოს, მ. მულკიჯანიანს, ნ. ქუთელიას, თ. კანდელაკს, ქ. ცხადაძეს, ნ. მათიაშვილს, ლ. ჯიქიას, ქ. გიორგიძეს (ფილოლოგიის ფაკულტეტი), თ. ნიჟარაძეს, ნ. ნადარეიშვილს, ე. ფურცელაძეს, თ. ხანდუკელს, თ. დოლონძეს, მ. იანქოშვილს (დასავლეთ ევროპის ენებისა და ლიტერატურის ფაკულტეტი), ნ. ჭიჭინაძეს, თ. ფილიაშვილს, ქ. თარალაშვილს (ბიოლოგიის ფაკულტეტი), თ. კიკილაშვილს, ქ. ჭოჩლაძეს, ო. პეტრიაშვილს, ვ. პეიშვილს, თ. ამილახვარს, ე. ფცქიალაძეს, ც. სვანიძეს, მ. თვალჭრელიძეს, ნ. გეხტმანს (გეოგრაფია-გეოლოგიის ფაკულტეტი), ნ. ციციშვილს, კ. გამსახურდიას, ე. გოცირიძეს (ქიმიის ფაკულტეტი), ს. ნარიმანიძეს, ე. ახობაძეს, ე. ციხითათრიშვილს, ზ. მუმკუდიანს (ფიზიკური აღზრდისა და სპორტის კათედრა), რ. დავითიანს, ლ. ჩხიკვაძეს, ქ. ტატიშვილს, ნ. მესხს, დ. დოლიძეს, მ. გველესიანს, ვ. ბურჭულაძეს, ა. ნიკოლაიშვილს, მ. გაჩეჩილაძეს, ნ. გაბიჩვაძეს, დ. ყიფიანს, ე. თაკალანძეს (ეკონომიური ფაკულტეტი), ე. შალიბაშვილს, ე. შანშიაშვილს, პ. შმატკოვას, მ. ოქიტაშვილს, ნ. ნაცვლიშვილს, თ. წულუკიძეს, ე. ებანოიძეს, ე. თოხაძეს, თ. ვასაძეს, ა. კორენევას (სამეცნიერო ბიბლიოთეკა), ლ. სეფიაშვილს, ა. ისაკოვას, მ. ნირაძეს, ლ. გამცემლიძეს, ს. ნალბანდიანს (სტამბა-გამომცემლობა), ტ. პავლიაშვილს (ადგილკომი).

ჯგუფხელი ჯგუფის ავანგარდში

სამუშაო სტაჟით მოვიდა კაკო ლაბარტყავა სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში. პირველი შრომითი ნათლობა მან ფოთის ნავსადგურში მიიღო, შემდეგ საბჭოთა არმიაში მსახურობდა და ბოლოს მისაღები გამოცდების წარმატებით ჩაბარების შემდეგ იგი უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე ჩაირიცხა.

სწავლის პირველი დღეებიდანვე დაიმსახურა კაკომ თანაკურსელი ამხანაგების სიყვარული და ვის აირჩევდნენ ჯგუფის ხელმძღვანელად, თუ არა მას. ეს იყო 1959 წლის სექტემბერში. იგი ამჟამადაც ისევე წარმატებით ასრულებს ამ მოვალეობას, როგორც ახალბედა სტუდენტობის დღეებში დაიწყო.

ახლა ყველას თამამად შეუძლია თქვას, რომ ეს მეყაითი ახალგაზრდა არა მარტო კურსის, არამედ მთელი ფაკულტეტის საამაყო სტუდენტია. იგი სანიმუშოა როგორც სწავლაში, ისე საზოგადოებრივ საქმიანობაში.

ხშირად გაიგონებთ მეორე კურსის სტუდენტების კმაყოფილებას კაკოს მიმართ. ისინი კურსზე განხორციელებული თითქმის ყოველი ღონისძიების თაოსნად ჯგუფხელს მიიჩნევენ.

საკითხავია, რით დაიმსახურა ჯგუფხელმა სტუდენტების ასეთი სიყვარული. ამ კითხვაზე შეიძლება უბრალოდ გაეცეს პასუხი: ჯგუფხელი, რომელიც თავისი ამხანაგების ჭირსა და ლხინს თავისად მიიჩნევს, რასაკვირველია, კურსის სიყვარულს დაიმსახურებს. ვინ მოთვლის რამდენი სასარგებლო რჩევა მიუღიათ კაკოსაგან მის ამხანაგებს, რამდენისთვის გაუწევია საქმიანი დახმარება.

ფრიადოსანი სტუდენტისა და კარგი ორგანიზატორისათვის წიგნი ყველაზე უკეთესი მეგობარია, ამიტომაა, რომ კაკოს ხშირად ვხედავთ უნივერსიტეტის სამკითხველო დარბაზში. ის ხარბად ეწაფება წიგნებს, რათა შემდეგში უნივერსიტეტში მიღებული თეორიული ცოდნა ცხოვრებისეული პრაქტიკის დიდ სარბიელზე გამოიყენოს.

ჯგუფხელს 31 სტუდენტისაგან შემდგარი კოლექტივის გაძღოლაში ეხმარებიან მისივე თანაკურსელი მეგობრები — აქტივისტი სტუდენტები — რ. შენგელია, გ. ფარულავა, ვ. კეთილაძე და სხვანი. ყოველ მათგანს კარგად ახსოვს, თუ რას ნიშნავს კურსისათვის ერთიანი ძალა, ყოველი სტუდენტის მდგომარეობისა თუ ხასიათის გაგება. სწორედ მათი დახმარებით შეძლო ჯგუფხელმა, რომ მინიმუმამდე ამოეფხვრა კურსზე უმიზეზოდ გაცდენა-დაგვიანების შემთხვევები, და ახლა, როცა მეორე

სემესტრი დაიწყო, მათ ჯგუფში იშვიათად თუ შეხვდებით გაცდენა-დაგვიანების ფაქტებს.

კურსზე დისციპლინის საკითხი მართლაც მაღალ დონეზეა დაყენებული, ასე რომ არ იყოს, განა დოცენტები: გ. ერემოვი, ბ. ფურცხვანიძე და სხვანი კმაყოფილი იქნებოდნენ და სხვა კურსის სტუდენტებს მეორე კურსის მაგალითზე მოუწოდებდნენ?

წარმატებას შენარჩუნება უნდა! — ამ აზრისაა კაკო ლაბარტყავა. ამ აზრისანი არიან მისი თანაკურსელებიც და ამიტომაა, ისინი ყველაფერს აკეთებენ მაღალი აკადემიური წარმატების მისაღწევად, კურსზე, ჯგუფში დისციპლინის ყოველმხრივ განსამტკიცებლად.

რ. ცერცვაძე

ურთიერთდამხმარე სალარომ მუშაობა განაახლა

დიდიხანია უნივერსიტეტის სტუდენტთა პროფკომთან არსებობს ურთიერთ დამხმარე სალარო, რომელიც უკანასკნელი ორი წლის განმავლობაში უმოქმედოდ იმყოფებოდა.

სტუდენტთა პროფკომმა და სარევიზიო კომისიამ შეამოწმა და განიხილა ურთიერთ დამხმარე სალაროს მუშაობა და დასახა ღონისძიება მისი მუშაობის გაუმჯობესებისათვის. აირჩიეს სალაროს ახალი გამგეობა, რომელიც ამ დღეებში შეუდგა მუშაობას. ჩვენს სტუდენტებს საშუალება მიეცემათ ისარგებლონ ურთიერთ დამხმარე სალაროს როგორც მოკლევადიანი და გრძელვადიანი სესხებით, ისე უკან დაუბრუნებელი დახმარებით.

ხშირია ხოლმე შემთხვევა, როდესაც სტუდენტს ერთდროულად სჭირდება გარკვეული რაოდენობის თანხა რაიმე ნივთის შესაძენად, მაგრამ სტიპენდია არ ჰყოფნის ხაამისოდ, მაშინ მას, როგორც ურთიერთდამხმარე სალაროს წევრს, შეუძლია სესხის სახით გარკვეული თანხა აიღოს სალაროდან მომავალ სტიპენდიამდე ან 3—6 თვით და უფრო მეტი ვადითაც.

მსურველ სტუდენტებს თავიანთი განცხადების საფუძველზე, შეუძლიათ გახდნენ ურთიერთ დამხმარე სალაროს წევრები.

არ. კობაიძე,
სტუდენტთა პროფკომის სარევიზიო კომისიის თავმჯდომარე.

სპექტაკლის შემდეგ — განხილვა

ამასწინათ ჩვენი უნივერსიტეტის სტუდენტებმა თავი მოიყარეს რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო თეატრში. აქ ისინი კოლექტიურად ესწრებოდნენ ვაჟა-ფშაველას ნაწარმოებების მოტივებზე დ. გაჩეჩილაძის მიერ შექმნილ ისტორიულ დრამას „ბახტრიონს".

დაიწყო პატრიოტული რომანტიკით აღსავსე წარმოდგენა. მსახიობებმა გააცხოველეს დიდებული ვაჟას ლეგენდარული გმირები.

ამ დღეს მაყურებელი მოწმე გახდა ჩვენი სახელოვანი თეატრის ნიჭიერი კოლექტივის მორიგი წარმატებისა.

დაუვიწყარი, ამაღელვებელი სახე შექმნა ჩვენმა სახელოვანმა მსახიობმა, საბჭოთა კავშირის სახალხო არტისტმა სერგო ზაქარიაძემ. ბრწყინვალე თამაშით გამოირჩეოდნენ საქ. სახალხო არტისტები — თამარ ჭავჭავაძე და ემანუელ აფხაიძე. განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს რსპ. დამსახურებული არტისტის — კოტე მახარაძის შესანიშნავი ოსტატობა, ზინაიდა კვერენჩხილაძისა და ბუხუტი ზაქარიაძის კარგი თამაში. უნივერსიტეტის სტუდენტები დიდი ინტერესით შეხვდნენ ჟურნალისტიკის განყოფილების სტუდენტის — თამაზ ქვარიანის გამოსვლას, რომელმაც შესანიშნავად ძალია დაკისრებული როლი.

...წარმოდგენა დამთავრდა. სცენაზე ადიან უნივერსიტეტის სტუდენტები და პროფესორ-მასწავლებლები. იწყება სპექტაკლის განხილვა. მოკლე შესავალ სიტყვას ამბობს უნივერსიტეტის სტუდენტთა პროფკომის თავმჯდომარე ამხ. ა. მელიქიძე. ისტორიულ მეცნიერებათა კანდიდატი, ნ. ასათიანი ლაპარაკობს სპექტაკლის ისტორიული სიმართლის გარშემო.

სახელდახელო განხილვაში მონაწილეობა მიიღეს სტუდენტებმა — ლ. სტუროამ, მ. საყვარელიძემ, გ. მინდიაშვილმა. ეთნოგრაფიული ხასიათის შენიშვნები გააკეთა ლიტერატურათმცოდნეობის ინსტიტუტის მეცნიერმა თანამშრომელმა ღ. გოგოჭურმა. შემდეგ სიტყვით გამოდის დოც. ზ. ჭუმბურიძე. იგი ძირითადად სპექტაკლისა და პიესის ნაკლოვანებებს აღნიშნავს. მას ცვლის პროფ. დ. გვრიტიშვილი. იგი ლაპარაკობს სპექტაკლის დიდ წარმატებებზე.

დასასრულ საბჭოთა კავშირის სახალხო არტისტმა, თეატრის მთავარმა რეჟისორმა — დ. ალექსიძემ გულითადი მადლობა გადაუხადა უნივერსიტეტის კოლექტივს ამ შესანიშნავი ღონისძიებისათვის.

კოტე კვაჟანტირაძე

ტარას შევჩენკოს ხსოვნას მიეძღვნა

11 მარტს ჩატარდა ჩვენი უნივერსიტეტის რუსული ლიტერატურის ისტორიისა და რუსული ენის კათედრების გაერთიანებული სამეცნიერო სხდომა, მიძღვნილი უკრაინელი ხალხის დიდი შვილის — ტარას გრიგოლის ძე შევჩენკოს გარდაცვალებიდან 100 წლისთავისადმი. მოხსენება უკვდავი პოეტის ცხოვრებისა და შემოქმედების შესახებ წაიკითხა რუსული ლიტერატურის ისტორიის კათედრის დოცენტმა ო თ ა რ ბ ა ქ ა ნ ი ძ ე მ. „ტარას შევჩენკო და აკაკი წერეთელი" — ასეთი იყო ახალი ქართული ლიტერატურის კათედრის ასპირანტის — ბ ე ჟ ა ნ ბ ა რ დ ა ვ ე ლ ი ძ ი ს მოხსენების თემა.

* * *

ჩვენი უნივერსიტეტის სამეცნიერო ბიბლიოთეკამ მოაწყო გამოფენა — „ტარას შევჩენკოს გარდაცვალებიდან 100 წლისთავი".

გამოფენაზე წარმოდგენილია დიდი უკრაინელი რევოლუციონერი პოეტის, ეროვნულ-გამათავისუფლებელი მოძრაობის ერთ-ერთი მედროშის — ტარას შევჩენკოს ტრაგიკული ცხოვრების, რთული მოღვაწეობისა და უმდიდრესი შემოქმედების ამსახველი მასალები.

სტუდენტთა სამეცნიერო წრეებში

საინტერესო მოხსენებებით წარვდგებით

ჩვენი ფაკულტეტის სტუდენტთა სამეცნიერო საზოგადოება აერთიანებს ხუთ სამეცნიერო წრეს: გეოლოგია-პალეონტოლოგიის, მინერალოგია-პეტროგრაფიის, ფიზიკური გეოგრაფიის, ეკონომიური გეოგრაფიისა და ჰიდროლოგია-კლიმატოლოგიის წრეებს.

დღემდე მოსმენილია თექვსმეტი მოხსენება, მათ შორის ნახევარზე მეტი კვლევითი ხასიათისაა, ხოლო დანარჩენი რეფერატული.

1961 წლის 15—19 თებერვალს ჩვენი ფაკულტეტის რვა სტუდენტი მივლინებული იყო ქ. ქუთაისში, წულუკიძის სახელობის პედაგოგიური ინსტიტუტის ბიოლოგია-გეოგრაფიის ფაკულტეტისა და ჩვენი ფაკულტეტის ტრადიციულ სტუდენტთა სამეცნიერო კონფერენციაში მონაწილეობის მისაღებად. ჩვენი ფაკულტეტის სტუდენტთა მიერ შესრულებულმა მოხსენებებმა დიდი მოწონება დაიმსახურეს. მომავალ წელს აღნიშნული ფაკულტეტების სტუდენტთა ტრადიციული სამეცნიერო კონფერენცია ქ. თბილისში მოეწყობა და ჩვენც ვეცდებით მომზადებული შევხვდეთ მას.

ვემზადებით სტუდენტთა საუნივერსიტეტო სამეცნიერო კონფერენციისათვის, რომელიც აპრილის დასაწყისში გაიმართება. სხვა ფაკულტეტებთან ერთად ამ კონფერენციაზე რაც შეიძლება შინაარსიანი და საინტერესო მოხსენებებით წარსდგება ჩვენი ფაკულტეტის სტუდენტთა სამეცნიერო საზოგადოებაც.

გ. ხახელაშვილი,
გეოგრაფია - გეოლოგიის ფაკულტეტის სტუდენტთა სამეცნიერო საზოგადოების თავმჯდომარე.

ემზადებიან სტუდენტთა სამეცნიერო კონფერენციისათვის

სსრკ ხალხთა ისტორიის სტუდენტთა სამეცნიერო წრის სხდომაზე მოსმენილ იქნა II კურსის სტუდენტ ი. ციციშვილის მოხსენება: „60—70-იანი წლების რევოლუციურ-ხალხოსნური მოძრაობის ლენინური გაგებისათვის".

ოპონენტმა თ. სტუროამ და კამათში გამოსულმა სტუდენტებმა — ო. გოგიაშვილმა და ლ. ტუხაშვილმა თემის დადებითი მხარეების აღნიშვნასთან ერთად, მომხსენებელს მისცეს რამდენიმე შენიშვნაც.

წრის ხელმძღვანელმა დოც. ზ. შველიძემ შეაჯამა სხდომის მუშაობა და აღნიშნა აღებული თემის ძირითადად სწორად გადაწყვეტა. მოხსენება რეკომენდებულია სტუდენტთა სამეცნიერო კონფერენციაზე წასაკითხად.

* * *

სსკპ ისტორიის სტუდენტთა სამეცნიერო წრის მორიგი მეცადინეობა საინტერესოდ ჩატარდა. მოსმენილ იქნა წრის თავმჯდომარის გურგენ ჟამერაშვილის მოხსენება — „საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტია — კოლმეურნე გლეხობის შრომითი საქმიანობის ორგანიზატორი დიდი სამამულო ომის პერიოდში (საქართველოს მაგალითზე)".

თემის ირგვლივ გამართულ კამათში გამოსულმა ამხანაგებმა ო. ფხაკაძემ, ლ. ჩანკვეტაძემ და სხვებმა ერთხმად აღნიშნეს თემის აქტუალური ხასიათი და მისი სწორად გადაწყვეტა.

წრის სხდომა შეაჯამა ხელმძღვანელმა დოც. ა. ებრალიძემ. მისაბაძია წრის წევრთა აქტიურობა. თემის მიმართ მათი განსაკუთრებული ინტერესი, საქმის სიყვარული. გამიზნულია ახლო ხანში კიდევ რამდენიმე სამეცნიერო მოხსენების წაკითხვა, რათა წრე მომზადებული წარდგეს სტუდენტთა სამეცნიერო კონფერენციაზე.

სპორტის ამბები

უნივერსიტეტის ჩემპიონატი ჭადრაკში

25 თებერვალს ჩვენს საჭადრაკო კლუბში დაიწყო 1961 წლის პირველობის ფინალი ჭადრაკში ვაჟთა შორის.

ტურნირში დაშვებულ იქნა 20 უძლიერესი მოჭადრაკე: 10 — ნახევარფინალებში გამარჯვებული და 9 — პერსონალურად მოწვეული. მათ შორის არიან: ოსტატობის კანდიდატები — გურამ მაჭავარიანი (კონკურსგარეშე) და მერაბ თხელიძე. პირველთანრიგოსნები: უნივერსიტეტის 1960 წლის ჩემპიონი ჯემალ ბიბინეიშვილი, არჩილ მეგრელიშვილი, თემურ ჯანუტაშვილი, თენგიზ ფირცხალავა და სხვები.

ეს ტურნირი ითვლება, როგორც ქალაქის პირველობის შეთხვედფინალი და აქ გამარჯვებული ოთხი მოჭადრაკე დაიშვება ქალაქის პირველობის ნახევარფინალში. ამიტომ, ამ საპატიო უფლებისათვის ბრძოლა კიდევ უფრო საინტერესოს ხდის ტურნირს. მაგრამ ტურნირი რომ „ძალზე საინტერესო არ გამოსულიყო" ამაზე დროულად იზრუნეს ფილოსოფიის ფაკულტეტის სტუდენტმა ელგუჯა ბელქანიამ და ისტორიის ფაკულტეტის სტუდენტმა ელბერდ ბატიაშვილმა, რომელთაც ტურნირი შუა გზაზე მიატოვეს. წარუმატებლობის გამო იმედია, რომ უდისციპლინო სპორტსმენებზე იმსჯელებენ შესაბამისი ფაკულტეტების დეკანატები და კომკავშირული ორგანიზაციები, ხოლო უნივერსიტეტის სპორტული კლუბის საჭადრაკო სექცია დააყენებს საკითხს მათი დისკვალიფიკაციის შესახებ.

ჯერჯერობით რვა ტური გათამაშებულია. ლიდერთა ჯგუფში შედიან: მერაბ თხელიძე და თემურ ჯანუტაშვილი, რომელთაც შესაძლებლიდან 8-8 ქულა აქვთ. შემდეგ მოდიან გ. მაჭავარიანი (7 ქულა), ჯ. კაპანაძე (6 ქულა), ბიბინეიშვილი (5 ქულა და 2 გადადებული პარტია), თ. ფირცხალავა (5 ქულა).

თ. კიკიანი

რედაქტორი ირ. ვეშაპიძე

რედაქციის მისამართი: ქ. თბილისი, ი. ჭავჭავაძის გამზირი, № 1. ტელეფონი 9—88—84

ი. ბ. სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის გამომცემლობის სტამბა, ი. ჭავჭავაძის გამზირი № 1, ტირაჟი 2 000, უე 02379